

„Fogadjátok be egymást, ahogyan Krisztus
is befogadott titeket Isten dicsőségére.”

(Róm 15,7)

EMMAUS

gyülekezeti hírlevél

VIII. évfolyam 3. szám, 2015. december 24.

AZ ÖRÖKÖS

Jézus ekkor példázatokban kezdett szólni hozzájuk: „Egy ember szőlőt ültetett, körülkerítette, borsajtot ásott, és őrtornyot épített. Azután bérbe adta munkásoknak és idegenbe távozott. Majd amikor eljött az ideje, elküldött a munkásokhoz egy szolgát, hogy megkapja a részét a szőlő terméséből. De azok megfogták a szolgát, megverték és elküldték üres kézzel. Ismét elküldött hozzájuk egy másik szolgát, ezt meg fejbe verték és meggyalázták. Újból küldött egy szolgát; ezt megölték, azután sok más szolgát is, akik közül némelyeket megverték, másokat megölték. Egy valakije volt még, a szeretett fia. Utoljára őt küldte el hozzájuk, mert így szólt: Fiamat meg fogják becsülni. A munkások azonban ezt mondták maguk között: Ez az örökös, gyertek, öljük meg, és mienk lesz az örökség! Megragadták, megölték és ki dobták a szőlőn kívülre. Mit tesz hát majd a szőlő ura? Eljön, és elveszíti a munkásokat, azután másoknak adja a szőlőt. Ezt az írást sem olvastátok: Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő; az ÚRtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben?” (Mk 12,1-11)

Jézus Krisztus születése után háromszáz éven át sokan üldözték a keresztényeket, részben a zsidó egyházi, részben a pogány állami vezetők. A fordulópont az volt a keresztények életében, amikor Nagy Konstantin római császár Kr. u. 313-ban megszüntette az üldözéseket és a keresztény vallást egyenrangúvá tette a római császárság többi vallásával. A mártíromság ideje lejárt, a keresztyén egyház egy ideig üldözésmentesen épülhetett.

Új korszak köszöntött be. Ezért ebben a nyugodt és hamis biztonságot keltő életben az emberek bűntudata egyre inkább elhalványodott, és így az Ítéző Isten képe beleveszett a vallásos liturgiák és a liturgikus vallások sokszínű kavalkádjába.

Ezek a nyugodt és békés körülmények vezettek el odáig, hogy a mai ember nem igazán tudja, hogy mit is ünnepel Karácsonykor. Még sokszor a vallásos emberek sem látnak mást, csak egy hangulatos ünnepet a kis Jézussal, amikor megajándékozva a szeretteiket, eléneklik a „Mennyből az angyal” című éneket.

Sokan az ajándékaik között, a karácsonyfa hamis csillogása mellett, elfelejtkeznek az egyetlen „nagy ajándékról”, az Isten Fiáról, az Örökösről. Őt az Úr Szabadítóként, Megváltóként, de egyben utolsó figyelmeztetésként is küldte hozzánk!

Jézus Krisztus azt mondta, hogy „Én vagyok az út, az igazság és az élet...” (Jn 14,6). Sőt, azt is tudhatjuk, hogy „akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban”. (1Jn 5,12)

Ezért ha mi a saját útjainkat járjuk és még magát az Ünnepet is távol tartjuk önmagunktól, akkor ezzel valójában megvetjük Őt, az Örököst. Csupán az ünnep díszleteként tekintünk rá. Sőt mi több, megfosztjuk magunkat attól az élettől, amire mindig is vágytunk! Attól az élettől, amit mindig is élni akartunk!

Drága Testvér! Kell-e neked ez az élet? A valódi élet? Vagy inkább tovább küzdesz és vagdalózol, másokat hibáztat-

va és megbüntetve a saját életed üressége miatt? Mindezt azért, hogy ne kelljen odaadni azt, ami nem a tied? Amit nem tudsz elengedni, amiből nem tudsz szabadulni?

Egy megtörtént eset szerint, egyszer valaki bement egy szerszámüzletbe, hogy vegyen egy új fűrész. Az eladó levett egy láncfűrész a polcról és azt mondta, hogy ez a legújabb típus, a legfejlettebb technikával és garantálja, hogy naponta tíz köbméter fát is fel tud vele vágni. A vevő úgy gondolta, hogy ez egy nagyon jó ajánlat, ezért megvette a fűrész.

Másnap azonban visszament az üzletbe eléggé kimerülten és így panaszkodott: „Valami baj lehet ezzel a fűrészszel. Olyan keményen dolgoztam, ahogy csak bírtam és három köbméter fánál nem vágtam föl többet, pedig a hagyományos fűrészszel is fölágok négy köbmétert egy nap”. Az eladó nem tudta mire vélni a helyzetet, ezért a vevőt kihívta az üzlet raktárába és ott ellenőrizte a motoros fűrész. Bekapcsolta és felzúgott a motor. A vevő felkiáltott: „Mi ez a zaj?”

Ő eddig szabadkézzel vágta a fát, az új fűrészszel anélkül, hogy beindította volna. Így vagyunk mi is keresztyének, ha nem az Isten által élünk naponta.

Isten, a gazda, az Úr Jézus Krisztus előtt már sok szolgát, követet küldött az Ő népéhez. Szinte az egész Ószövetség ezeknek a szolgáknak a bizonyágtételéről szól. Isten újból és újból figyelmezteti a népét, hisz Ő nem türelmetlen ura a népének. Újra és újra szól, hív, figyelmeztet.

Ezért most minket is, az Igén keresztül, mintha újra kérdezne. Akarsz-e valódi Ünnepet? Velem való életet, igazi találkozást? Átadod-e mindazt, amit én alkottam, öntöztem és növesztettem? Átadod-e önmagadat? Vagy még inkább mindig menekülsz?

Ámen.

Torzsa Tamás

A NYÍRSZŐLŐSI EVANGÉLIKUS TEMPLOM ÉPÍTÉSÉNEK TÖRTÉNETE

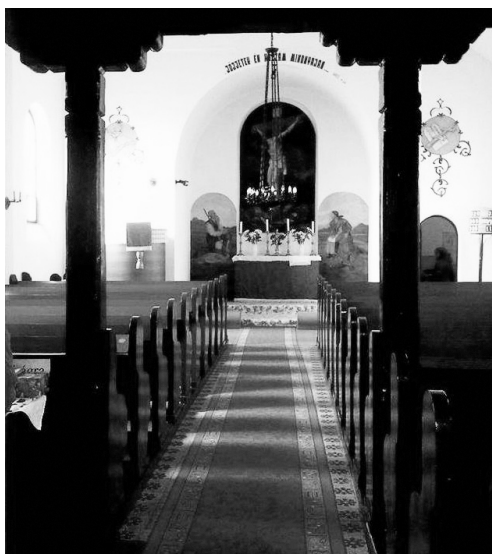
(Elhangzott a templomfelszentelés 75. évfordulóján 2015. dec. 12-én a hálaadó istentiszteleten.)

Mottó: „Sine praeteritis nulla futura”

Alapvető forrás: a nyírszőlősi evangélikus templom felavatásának 50 éves jubileumán elhangzott – Megyer Lajos lelkész által készített – megemlékezés.

Bevezetőmben elmondanám, hogy irigyelhetjük, vagy helyesebb azt mondanom, hogy csodálhatjuk ma is a templomépítő ősaink akaratát, elkötelezettségét, Istenben vetett

erős hitét. Mert ez a templom igenis erős hitből épült, hiszen hogy is lehetett volna ennyi erejük, akaratuk, ha a Szentlélek nem működött volna közöttük akkor, amikor javában dúlt a háború. Másutt a repülők épületeket bombáztak, a földdel tették egyenlővé azokat, a katonák hidakat robbantottak, a tankok a vetéseket taposták, ők pedig azon fáradoztak, hogy legyen az Istennek háza.

Ezek után lássuk a nyírszölösi evangélikus templom építésének rövid történetét dióhéjban, a teljességre való törekvés igénye nélkül:

Egy fogalmat tisztáznék elsőként. A „mozgósítás” szó előfordul majd. Mi, a katonai, világi, politikai értelmezés helyett mindig az egyházi, keresztényi szempontból, Istennek, ill. a Szentléleknek a mozgósító erejére gondoljunk.

1934-ben a Nyíregyháza környezetében, tanyabokrokban lévő hívek és az egyházilag Nyíregyházához tartozó „szórvány” gyülekezetek gondozására megalakult a Délszabolcsi Evangélikus Missziói Egyházközség. Ennek első lelkipásztora a Finnországból hazahívott Joób Olivér, a második lelkésze pedig az Ózdról visszahívott Tarján Béla lett. Ekkor volt a 25 éves püspöki jubileuma D. Geduly Henrik nyíregyházi lelkész-püspöknek. Ekkor határozta el ez a fiatal missziói egyház, hogy a két legnépesebb és legegységesebb település helyén – Kálmánházán és Nyírszölösön - templomot épít.

Az 1936 őszen tartott gyülekezeti konferencián született az az elhatározás, amely lelkileg is beindította a templom építésére tett megajánlások felmérését. Vagyis elérkezett a konkrét cselekvés ideje.

Mindkét templom tervét ugyanaz a személy, Sándy Gyula műegyetemi tanár, templomtervező hittestvér készítette el díjtalanul. Joób Olivér helyébe ekkor –aki püspöki titkár lett – az Ózdról hazajött Megyer Lajos lelkész lépett.

A templom felépítéséig az istentiszteletet az iskolában tartották. S bár a megajánlások, adományok, gyűjtések számbavétele után kiderült, hogy az építésre az összeg kevés lett, de mivel az infláció kezdett elszabadulni, a beszerzendő építési anyagok ára egyre emelkedett, ezért a munkát meg kellett kezdeni.

Így 1938. április 10-én virágvasárnap az akkori püspök, D. Domján Elek az akkori esperes, dr. Papp László szolgálata mellett letette mindkét helyen a templomok alapkövét.

Az alapkö letétele után – alispáni engedéllyel – a nyírszölősi hívek férfi tagjai közül (akiknek a névsora megvan) 30-an a megye falvaiba, tanyáiba újabb gyűjtő utakra indultak. Ki szekérrel, ki gyalogosan. Nem volt autóbusz, motorkerékpár, személygépkocsi, de még kerékpár sem. (Egy szomorú epizód: Az egyik lelkes gyűjtőtárs megfázott, tüdőgyulladást kapott és meghalt.

Ez Benyó János, itt a szomszédban lévő Benyó Csaba autószerelő testvérünk nagyapja volt.)

A gyűjtési munka oroszlánrészét a tanyabokrok hívei adták. (Volt, aki egy zsák búzát, mások egy-egy hízott sertés árát ajánlották fel a gyűjtőknek.)

A háború is akadályozta a templom építését. A katonai mozgósítás során sok apát, fiat, férjet behívtak a hadseregbe, még hozzá lovas-tól, kocsistól. A vagonokból az építési anyagok kikapcsolását sokszor az asszonyoknak, a hittanos gyerekeknek kellett elvégezni.

Átérezve a nyírszölősiek nehéz helyzetét Orosról, Sóstóhegyről is jöttek az evangélikus gazdák a fenti munkákba besegíteni.

Ezek után Túróczy Zoltán püspök engedélyével Megyer Lajos lelkész további gyűjtő körútra indulhatott. Először a szabolcsi egyházmegye gyülekezeteibe, majd az egész Tiszai kerület községeibe, sőt az ekkor már visszakerült felvidéki és kárpátaljai községekbe is elment.

A legnagyobb áldás az volt – írja Megyer Lajos – hogy szinte az egész ország evangélikus társadalma mozgósítva lett a nyírszölősi templom építésére. Ezen gyűjtés eredménye 10.000 pengő lett. (Egyébként összesen 25.000 pengőt gyűjtöttek).

Az építkezés során a híveket az Úr nemcsak adakozásra, gyűjtésre mozgósította, hanem a kétkezi munkára is.

Végül is a sok támogatásból, és Isten kegyelméből, 1940. október 31-re - a reformáció ünnepére - készen lett a templom.

A templom felszentelését Túróczy Zoltán püspök végezte, Turmezei Sándor esperes, a nyíregyházi lelkészek és a hívek sokaságának közreműködése mellett.

A felszentelt templom berendezése még ezután következett. A nyíregyházi egyházközség és a város vezetői nagyfokú áldozatkészséget tanúsítottak ezen a téren is. Pl. a padokat, - melyeken most itt ülünk – egy-egy nyíregyházi vezető ember ajándékozta, köztük az akkori polgármester, Szohor Pál is. Az ő ajándékuk ez a csillár is, amely egykor a városháza tanácstermét világította meg. Végül befejezésül megjegyzem továbbá, hogy Isten mozgósító ereje ösztönzést adott római katolikus testvéreinknek is, hogy ők is hozzáfogjanak templomuk felépítéséhez. És amint annak idején segítségünkre voltak adományaikkal, úgy a mi testvérszeretetünket és áldozatkészségünket is megtapasztalhatták az ő templomuk építésénél.

Amikor most ezen az emlékezetes ünnepen a múltba száll gondolatunk és átéljük azt, ami volt és azt, ahogy volt, csak egyet tudunk tenni: Újra megköszönni Istennek, egyházunk Urának azt a végtelen nagy szeretetét, amellyel ennek az akkori kis szórvány gyülekezetnek az ügyét felkarolta és mozgásba hozta és jelenleg is arra kérjük, továbbra is álljon mellettünk. Mozdósítson minden szívet és lelket arra, hogy ki-ki felismerje a maga szolgálatát, kül-

detését ma is, jelenleg is és a felismert küldetését be is töltse, és mindazért, hogy eddig is megtartott bennünket, gyülekezetünket:

Hála, magasztalás, dicsőség és dicséret a mindenható kegyelmes Istennek, és az Ő fiának, a mi Urunk, Jézus Krisztusnak, valamint a megszentelő Szentléleknek.

És állhatatosan, kitartóan imádkozzunk azért is, hogy újabb 25 év múlva a templomunk 100., ill. 75 év múlva a 150. születésnapját is legyen aki megünnepelje, lehetőleg egy önálló Nyírszölősi Evangélikus Gyülekezetben, ahol már egy paplak is áll a templom mellett.

Köszönöm a figyelmüket, köszönöm, hogy meghallgattak.

Soli Deo Gloria!

Erős vár a mi Istenünk!

Nyírszölős, 2015. december 6.

Földesi János
presbiter

Kérem hallgassák meg
Csiha Kálmán: „Szeressétek a templomot” című
versének néhány szakaszát:

Szeressétek a templomot,
hol Ige szól és száll az ének,
s azoknak, kik el nem jöttek
mondjátok el, kik hisznek, élnek,
s Istenben bíznak szüntelen.

Lehet, hogy nem jönnek sokan,
de aki jön az itt ne féljen,
annak a szívéen tűz lobogjon,
annak a lelke lángban égjen
és mondja el mindenkinek:

Van egy hely, ahol nincs hideg,
van egy hely, ahol láng lobog,
van egy hely, ahol béke van,
van egy hely, ahol szív dobog,
s szeretet árad szüntelen.

Sok értéktelen limlomot
elrabolt tőlünk ez az élet,
de meghagyta a templomot.
A templomot ne hagyjátok,
a templomot szeressétek!
Szeressétek a templomot!

Nyírszőlős, 2015. december 6.

Földesi János
presbiter

75 ÉVES A NYÍRSZŐLŐSI EVANGÉLIKUS TEMPLOM

*Ha az Úr nem építi a házat,
hiába fáradoznak az építők.
Ha az Úr nem őrzi a várost,
hiába vigyáznak az őrök.
(Zsolt. 127,1)*

2015. december 12-én fenti ige alapján hirdetett ígét – a nyírszőlősi evangélikus templom felszentelésének 75. évfordulójára rendezett, hálaadó jubileumi istentiszteleten – **dr. Cserhátiné Szabó Izabella**, az Északi Egyházkerület püspök-helyettese. A liturgiában közreműködött **Zsarnai Krisztián** esperes és **Herpay Gábor** lelkész. A templom csaknem zsúfolásig megtelt.

Először a 254. énekünket (Erős vár a mi Istenünk) énekeltük el. Fő énekünk a 288-as volt: Áll az Úristen temploma. Befejező énekünk – mivel az adventi időszakban vagyunk – a 133. Az Ó, jöjj. ó, jöjj Immánuel volt. Az ünnepségen közreműködött a hittanos gyermekek énekkara **Tomasovszki Timea** hitoktató vezetésével, aki elmondta Túróczy Zoltán Tanács című versét is.

Ezek után az ünnepi istentisztelet közgyűléssé alakult át, melyet **Bozorády András**, a Nyíregyházi Emmaus Evangélikus Egyházközség lelkésze vezetett. A közgyűlésen csaknem valamennyi nyíregyházi lelkész és az egyházkerület felügyelője, **Márföldi István** is részt vett. A közgyűlést elsőként **Jászai Menyhért**, a Nyíregyháza Város Önkormányzatának alpolgár-

mestere köszöntötte. Hangsúlyozta a négy nyírszölősi történelmi egyház gyülekezete közötti jó kapcsolat meglétét és annak további fontosságát.

Ezután **Földesi János** presbiter röviden ismertette a templom építésének történetét (lásd: melléklet), majd püspök-helyettes asszony köszöntötte a megjelenteket és további munkára serkentette a gyülekezetet.

Továbbiakban a gyülekezetünkben leghosszabb ideig szolgáló **Bozorády Zoltán** és **Györfi Mihály** lelkészek szólaltak fel.

Zsarnai Krisztián esperes úr hozzászólásában üdvözölte és támogatta a gyülekezet önállóvá válásának szándékát.

Végezetül **Herpay Gábor** lelkész a gyülekezet nevében megköszönte - a megromlott egészségi állapota miatt lemondott - **Kazár István** gondnok eddig végzett lelkiismeretes, áldozatkész munkáját. Az ünnepi megemlékezés a Himnusz eléneklésével ért véget, majd **Bozorády András** a vendégeket a frissen felszentelt római katolikus zarándokházban megrendezett szeretetvendégségre, ill. további beszélgetésekre invitálta.

Nyíregyháza, 2015. december 17.

Földesi János
presbiter

A TÚRÓCZI ZOLTÁN EVANGÉLIKUS ÁLTALÁNOS ISKOLA IGAZGATÓNŐJÉNEK VISSZATEKINTÉSE

Az evangélikus általános iskolába 1996. augusztus 31-én kerültem. A már három éve működő iskola elég hányattatott sorsú volt akkoriban, nem volt önálló épülete, amiben működött volna, különböző ingatlanokban kaptak helyet az osztályok, más iskola épületébe jártak a tanulók testnevelés órára, ebédelni is máshová kellett elkísérni a gyerekeket. Széttagolódott a tantestület, a tanulók közössége. Az iskola a felső tagozatos osztályokkal a Báthory utcai volt 6-os iskola épületébe 1999-ben költözött, az akkor városszerte iskolakerengőnek nevezett évek első felében. Egészen a 2001. évben történő végleges beköltözésünkig a Luther utcai épületbe, az alsó és felső tagozat külön volt.

Mindig is a jóisten gondviselésének tudtuk be megmaradásunkat, megerősödésünket, ajándékba kapott lehetőségként az Úrtól az újabb és újabb tanéveket.

Számomra különös jelentőséggel bírt az intézménybe kerülésem.

Hisz édesanyám az elődiskola (5. számú általános iskola) ismert és elismert magyar-történelem szakos tanára volt, munkaközösség vezető, éveken át könyvtáros, és én magam is ebbe az iskolába jártam. Majd a másik elődiskola alkalmazottja lettem friss diplomásként, a 6-os iskoláé, így egyszerre két identitásból táplálkozhattam az evangélikus iskolába kerülésemkor. Ezért is választhattak kollégáim igazgatóhelyettesnek 1999-ben, hiszen volt tanáraim és akkori kollégáim ugyanahhoz a tantestülethez tartoztak. Igazgatóhelyettesként és tanítóként az első évek azal teltek el, hogy segítsen a két tantestület egységesülését, egymásra hangolódását, megismerjem az egyházi fenntartás sajátosságait, a fenntartó egyház szellemiségét. A működés és

működtetés feladatait egyre jobban megértve igyekeztem 2006-tól már igazgatóként segíteni a múltamat és jövőmet egyaránt jelentő intézmény minél színvonalasabb, evangélikus keresztyénszellemiségű nevelő, oktató munkáját.

Nem volt könnyű feladat. Az indíttatásunk nehézségeit sokáig magunkon hordoztuk, sérültek voltunk mindannyian, de ugyanakkor elszántak is, és álmodók, ahogy a választott igénk is hirdette:

*„Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk,
mint az álmodók.*

*Akkor megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk pedig
vigadozással....”*

/Zsoltárok könyve 126. zsoltár, első két verséből/

Magam akkor kezdtem a legjobban megismerni egyházunk tanításait, amikor az Evangélikus Hittudományi Egyetem által szervezett pedagógus-továbbképzés első 120 órás továbbképzésére jelentkeztem, ami 2004 februárjában indult, és 2005 decemberében fejeződött be.

Túl voltam már az első hétéves továbbképzési kötelezettségen, az azt követő kisebb-nagyobb óraszámú képzéseken, de végre olyan képzési lehetőséggel találkoztam, amely a saját egyházi iskolám szellemiségének, a keresztyénszellemiségű nevelésnek az alapjaival, hitbéli gyökereivel ismertethetett meg. Vezetőként és gyakorló pedagógusként is éreztem, hogy a Bibliával, egyház- és vallástörténettel kapcsolatos ismereteim nemcsak hogy kevésnek bizonyulnak, de jócskán hiányosak vagy tévesek is. Ezeket az ismereteket, az itt kapott szellemi és spirituális felkészülést később is hasznosíthattam.

Kezdetben nevelési feladataink közt a keresztyénszokások, elvárások kialakítása és megerősítése voltak a tanév kiemelt feladatai, majd később ezek megőrzésére, szélesítésére és ál-

talánossá tételére helyeztük a hangsúlyokat. Az intézményünk tantestülete ennek a folyamatos fejlődésnek köszönhetően az első időszakhoz képest mára már teljesen megváltozott. Több a fiatal, evangélikus hitű pedagógus. Egyre inkább érvényesül a pedagógusoktól elvárható minél hitelesebb keresztyéni magatartás, elkötelezettség a tanulók keresztyén szellemiségű erkölcsi nevelése iránt. A fentről kapott muníciót igyekeztünk jól hasznosítani, óvodát indítottunk, törekszünk a további fejlődésre. Feladatunk a múlt és a jövő harmonikus és kiegyensúlyozott jelenlétének biztosítása.

Ami kezdetben nehézség volt, az mára már természetes állapot.

Ezzel a hittel készülünk hálát adni iskolánk újra alapításának 20. éves évfordulójára, emlékezni mindazokra, akik kicsit is hozzáadtak ennek az újkori keresztyén evangélikus általános iskolának a megerősödéséhez, felkapaszkodásához, erkölcsiségének fejlődéséhez, akik imádságban gondoltak a munkánkra, az itt dolgozókra, az itt tanulókra. Hálásak vagyunk, mi álmodók, hogy nap mint nap megtapasztalhatjuk Isten törődő szeretetét, tovább nevelhetjük, oktathatjuk a ránk bízottakat, velük összekapaszkodva hirdethetjük Isten eljövételét és kívánhatunk áldott, békés karácsonyt mindenkinek.

Kocsisné Sárossy Emőke igazgató

Gyülekezeti hírek:

A feltámadás reménységében temettük el:

Paizs László Mihály, Bíró Józsefné,
Dr Kálnay Miklósné, testvéreinket.

*Jézus mondja: "Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Is-
tenben és higgyetek énbennem!" Jn. 14,1*

Az elmúlt időszakban a keresztség szentségében részesült:

Giselle Mira Coleman, Kósa Zsófia, Simon Péter és
Vajda-Vári Marcell

*„ Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz,
elkárhozik. ~” Mk 16,16*

Számlaszámaink:

Nyíregyházi Emmaus Egyházközség:	11744003-20946856
Emmaus Evangélikus Szeretettotthon:	11744003-20039156
Emmausért Alapítvány:	11744003-20934312

Elérhetőségeink:

4400 Nyíregyháza, Korányi F. u. 160/A.
Telefon: 06-20-8243085, Fax: (42) 595-469,
E-mail: emmaus@lutheran.hu, www.emmausgyulekezet.hu